

BẮT CHIẾN TỰ NHIÊN...HÀNG

TRẦN PHONG

Đồng chí Tổng Bí Lù Nguyễn Phú Trọng đi sứ Tàu, được thiên triều cho ăn mấy quả lừa hí hửng như anh mõ làng được thưởng cục mỡ thiu, về nước nỏ như pháo Tết rằng ta và Trung Quốc đã chia chác song biển Đông, các nước khác đừng hòng bén mảng tới vùng biển này nữa. Nhà báo Tây gĩa cây Tam Dương vội vã đi xe ôm tới tư dinh ngài phỏng vấn.

Tam Dương: Nghe nói chuyến đi Trung Quốc của ngài thành công vĩ đại, xin cho biết ta đã thu hoạch được những gì?

TBL: Trước hết hai đảng cộng sản Việt Nam và Trung Quốc cương quyết nắm tay nhau tiến lên XHCN đồng nhất, đồng thể.

Tam Dương: Nhưng XHCN của TQ là XHCN theo tư tưởng Mao Trạch Đông còn XHCN của ta là theo tư tưởng Hồ Chí Minh thì làm sao mà thống nhất với nhau được.

TBL: Anh chả hiểu gì cả. Bác Hồ là học trò bác Mao nên tư tưởng của hai người giống nhau như hai giọt nước vậy

Tam Dương: Nhưng theo ông Lê Duẩn thì Mao Trạch Đông là người chủ trương chiếm nước ta mà.

TBL: Tàu với ta tuy hai mà một, họ chiếm nước ta làm gì nữa. Cho nên trong chuyến đi Trung Quốc vừa qua ta và Trung Quốc đã thỏa thuận là hai nước sẽ tổ chức tuần tra chung cả trên biển lẫn đất liền.

Tam Dương: Thưa ngài tuần tra trên đất Việt hay trên đất Tàu?

TBL: Sao anh hỏi vớ vẩn vậy. Tôi đã nói hai nước là một mà anh còn thắc mắc tuần tra ở đâu nữa là làm sao.

Tam Dương: Thưa ngài, tại sao ta lại từ chối giải pháp đa phương cho biển Đông?

TBL: Anh không biết câu nói “lắm thầy rồi ma” hả. Ta chọn giải pháp song phương với Trung Quốc là có mục đích gạt Đài Loan và các nước Phi Luật Tân, Thái Lan, Mã Lai, ... ra ngoài. Lãnh đạo hai nước đã thể hiện “tầm cao chiến lược và tầm nhìn toàn cục” một cách tuyệt vời.

Tam Dương: Thưa ngài chỉ sợ ta rơi vào tầm cao và toàn cục chiến lược của nó thì chết một cửa tứ. Khi nó ôm hết biển đảo của ta thì ta có kêu trời cũng chẳng ma nào giúp.

TBL: Hai nước cùng khai thác hết tài nguyên ở biển Đông nên đâu cần phân biệt biển của ta hay biển Trung Quốc.

Tam Dương: Thế tại sao khi ta ký kết với Ấn Độ khai thác dầu khí trên lãnh hải của ta thì Bắc Kinh lại đe dọa ta dữ dằn vậy.

TBL: Họ dọa Ấn Độ thôi.

Tam Dương: Nhưng chủ tịch nước sang tận Ấn Độ thì sống thì chết cùng nhau đối tác chiến lược kia mà.

TBL: Các đồng chí trong Nam đi chệch hướng đấy, ta chủ trương chỉ đối tác chiến lược với Trung Quốc thôi. Tôi và đồng chí Hồ Cẩm Đào vừa cắt máu ăn thề nguyện đi theo chỉ đạo của 16 chữ vàng và tinh thần lắng giềng bốn tốt. Nếu có tranh chấp thì hai nước cũng đóng cửa bảo nhau, nhất quyết không để cho các nước khác phá hoại tình đoàn kết môi hở răng lạnh của hai nước XHCN anh em.

Tam Dương: Tàu là chúa làm hàng nhái hàng giả, chỉ sợ 16 chữ vàng toàn là vàng giả thì mình tự dút đầu vào thông lọng của họ. Mình là môi nó là răng, khi đói răng ăn hết môi thì chết.

TBL: Anh chỉ nói vậy. Người Tàu là con cháu Khổng Tử nên trọng chữ tín lắm.

Tam Dương: Nhưng họ cũng là con cháu Tào Tháo nữa. Nếu Trung Quốc hứa hẹn không chiếm biển của ta thì mình sắm tàu chiến bạc tỷ Mỹ kim làm gì.

TBL: Rõ vớ vẩn thì để bảo vệ đất nước chứ làm gì nữa.

Tam Dương: Khó hiểu quá. Thế họ có chịu trả lại Hoàng Sa và Trường Sa cho ta không?

TBL: Họ có lấy biển đảo của ta đâu mà chỉ giữ giùm cho ta thôi. Đây là đỉnh cao chiến lược của hai đảng anh em đấy.

Tam Dương: Thế họ có trả lại Bản Giốc và ải Nam Quan cho ta không?

TBL: Hai nước sẽ cùng nhau khai thác Bản Giốc còn ải Nam Quan thì đổ nát hết rồi ta đòi lại chỉ tốn tiền tu bổ thôi chứ bỏ bèn gì.

Tam Dương: Như vậy thì chuyến đi của ngài thành công vượt bậc rồi. Mình không tốn một viên đạn mà thằng Tàu trả lại hết đất nước cho ta.

TBL: Đúng. Nhưng đây là bí mật quốc gia, anh chớ tiết lộ ra ngoài đấy.

Tam Dương: Tuyệt vời. Xin đa tạ ngài và chúc ngài luôn luôn khỏe mạnh để tiếp tục hướng dẫn đất nước đi theo chỉ đạo Bốn Tốt và Tinh Thần Mười Sáu Chữ Vàng của Trung Quốc.

TBL: Du bet (you bet, dịch môm là “còn phải nói”)

Tam Dương ra khỏi dinh TBL , bước đi siêu vẹo như vừa ăn phải bã đậu (Tàu), bèn vào quán bia bọt bên hồ Trúc Bạch để giải sầu, ai ngờ vô được blogger Đả Cầu đang ngất ngư bên ly bia hơi.

- Hôm nay trông ông cực kỳ hưng phấn nhỉ.
- Tớ đang ăn mừng thằng độc tài tàn ác nhất thế kỷ vừa bị dân Lybia đập chết. Mẹ kiếp, mấy thằng độc tài ở Yemen và Syria đang run thấy mẹ đấy. Mấy anh nhà báo quốc doanh mới đầu tưởng Gadhafi không bao giờ đổ được nên tốc váy chửi tóang phe nổi dậy , bây giờ như chó ăn vụng bột bị bắt quả tang, uốn lưỡi đổi giọng ê mặt cả lũ.
- Thế các vua trong Bộ Chính Trị ta có phản ứng gì không?
- Các vua ta ngoài mặt thì “ta đây vẫn vững như kiềng ba chân” nhưng trong bụng thì đánh lô tô rồi nên lại càng phải ôm chân Trung Quốc chặt hơn để giữ ngôi báu.
- Cũng có lý. Nhưng nếu dân Tàu cũng đứng lên đòi dân chủ như ở Tunisia, Ai Cập hay Lybia thì Việt Nam dựa vào ai.
- Tàu nó khác Lybia xa. Cậu quên vụ Thiên An Môn rồi à. Mao Trạch Đông từng nói dân số Tàu tới hơn một tỷ nên có chết vài triệu người cũng chẳng có nghĩa lý gì.
- Cậu nói vậy có nghĩa là ta và Tàu chả bao giờ có dân chủ hay sao?
- Dân hèn thì nước nhược ai cũng sợ công an đàn áp thì đến đời con đời cháu cũng chả thấy dân chủ.
- Sao bữa nay cậu bị quan quá vậy?
- Anh Tổng Bí Lù sang Tàu lạy lục nó như thỏ trước miệng hùm thì tớ không bị quan sao được.
- Nhưng nghe nói hai anh Tư Sang và Ba Dũng có chiêu đi với các nước khác ngoạn mục lắm mà.
- Sao cậu ngây thơ thế. Anh Tư Sang tuyên bố rôm rả lắm nhưng luôn luôn đánh trống bỏ dùi, chỉ nói mà không làm, còn anh Ba Dũng thì “chỉ biết còn Đảng còn mình” nên tin thế đếch nào cái ái quốc của anh được.
-

Hai nhà báo lớn nhất vỉa hè Hà Nội “nát bàn” một hồi rồi thở dài sườn sượt như bị kẻ cắp chợ Đồng Xuân móc túi.